

Helhed er meget velvillig stemt over for den Bestræbelse, der nu er her i Landet for at gøre noget for at indskrænke Brugen af de berusende Drikke, fordi man kun ved at indskrænke Brugen kan komme til at indskrænke Misbrugen. Jeg synes dog, at naar det ærede Udvalg netop — som den meget ærede Ordfører jo sagde — har haft det Formaal at begunstige Oprettelsen af Afholdsbeværtninger som Modvægt mod de andre Beværtninger, men dog paa adskillige Punkter har stillet de almindelige Beværtninger med Ret til at udskænke berusende Drikke gunstigere end de andre, handler det ikke ganske konsekvent. Allerede det, at der skal stilles større Fordringer til den Mands personlige Egen-skaber, som ønsker en Afholdsbeværtning, synes at være i Favør af de andre Beværtninger, medmindre man da vil søge at bibringe Folk den Overbevisning, at de Folk, der have Afholdsbeværtningerne, i det hele taget ere finere Folk, mere hæderlige, mere respektable Folk end de, der have en almindelig Beværtning med berusende Drikke. Hvis det var Formaalet, indrømmer jeg, at Fremgangsmaaden er rigtig. Ligeledes forekommer det mig underligt, at der er saa stor Forskel paa § 10 og § 20 med Hensyn til, hvilken Virksomhed der kan forenes med Beværtningsnæring. Her staar i § 10, at den, som har Beværtningsnæring med Ret til at udskænke berusende Drikke, kan dermed forene Vognmandsnæring; han kan ogsaa vinde Adkomst paa Brændevinshandel, og Gæstgivere paa Landet kunne ogsaa vinde Adkomst paa Købmandshandel og Høkerhandel. Derimod staar der i § 20, at Beværtningsnæring uden Ret til Udskænkning af Brændevin, Vin og skattepligtigt Øl ikke kan forenes med anden borgerlig Næring. Jeg kan ikke ret forstaa, at en Mand, som har en Afholdsbeværtning, ikke skulde kunne have en borgerlig Næring ved Siden af, i det mindste lige saa vel som den anden, jeg synes, at skulde man her gøre en Forskel, maatte den gaa lige i modsat Retning, saaledes at den, som har en Beværtning med berusende Drikke, ikke burde kunne have Købmandsforretning eller Høkerforretning ved Siden af. Hvis altsaa de to Slags Beværtere ikke skulle stilles lige, forekommer det mig, at der netop skulde være den modsatte Forskel. Der foreligger nu ikke noget Ændringsforslag i Henseende til at stille disse 2 forskellige Slags beværtningshavende lige paa disse Punkter; og jeg agter ikke, da jeg ikke kan vente at faa Tilslutning hos

Flertallet, at stille Forslag i denne Henseende, men jeg agter selv at stemme for — og jeg tillader mig at anbefale ærede Medlemmer at gøre det samme — det Forslag, jeg nævnedes, Ændringsforslag Nr. 4, idet jeg synes, at det gaar i den rette Retning.

Mundberg: Det vil sikkert blive beklaget ret stærkt og i vide Kredse i Landet uden for Beværterfaget, at Udvalget ikke er gaaet videre i Henseende til Ændringer over for det foreliggende Forslag, end Tilfældet er, og jeg tør nok sige, at der i saa Henseende mange Steder og hos mange var ventet mere, navnlig fra en vis Side af Udvalget. Det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Johansen) sagde ganske vist, at han kunde have ønsket at gaa noget videre, at han kunde have ønsket at faa forandret noget i §§ 5 og 6, men saa vidt jeg kunde skønne, gik det ærede Medlems Udtalelser ikke i Retning af, at han principielt vilde have disse Paragraffer forandrede, men kun, at han vilde have lagt en Del af den Magt, som nu bliver givet til Politiet og Ministeren, over til Kommunerne; selve Monopolet havde han, saa vidt jeg forstod hans Udtalelser, ikke noget imod, og han vilde ikke paa nogen Maade dette til Livs.

Udvalget har stillet nogle Ændringsforslag, som imidlertid vare anerkendte, og som ramte to af Forslagets vistnok værste Punkter, det ene er Ændringsforslaget om, at Hustruen skal have Ret til at fortsætte Mandens Bedrift; men jeg skal dog dertil bemærke, at naar Ændringsforslaget siger: „En Enke eller Hustru, hvis Mand er bortdømt, kan, indtil hun indgaar nyt Ægteskab, fortsætte Mandens Beværtningsnæring, saafremt hun efter Kommunalbestyrelsens af Øvrigheden tiltraadte Skøn opfylder de i forrige Stykke krævede Betingelser, hvorom der da af Øvrigheden meddeles hende et Bevis, der udfærdiges gratis og uden Brug af stemplet Papir“, saa staar der i det Stykke, der her henvises til, at for at kunne erholde Adgang til Beværtning maa vedkommende være 30 Aar gammel. Altsaa, Ændringsforslaget her godkender, at 30 Aarsalderen skal gælde ogsaa for den efterladte Hustru, men det tør dog vistnok være noget tvivlsomt, om man paa denne Maade har vist Retfærdighed ved dette Ændringsforslag. Lad os forudsætte, at et Par yngre Mennesker — hvad man nu vil kalde dem, Manden kan f. Eks. være 30 Aar og Kvinden 24 — slaa deres Spaeskillinger